

Andreu Alfaro

El nostre Alfons Roig

L'autor, un dels artistes més representatius del País Valencià, vol retre amb aquesta nota l'homenatge al mestre i l'home que fou Alfons Roig. Com diu Alfaro, un home intel·ligent, gros, sensible, alegre i lúcid».

El cel era la vida; l'art, el seu amor. La cultura, l'únic camí per trobar el sentit d'aquesta vida, i l'art, la via directa cap a Déu. ¿Serà açò el que ens encantava d'Alfons Roig? Açò, i moltes coses més. Alfons era una seductora barreja entre els seus primitius instints casolans de llaurador: escèptic, irònic, espavilat i viu, sempre a punt per a riure com per a assimilar tot el que la seua esponja intel·lectual pogués absorbir.

I, al mateix temps, el capellà Alfons tenia, i a més hi creia, totes les virtuts cristianes que es referien a la solidaritat: amor, generositat, tolerància i llibertat; però sobretot una generositat sobre l'artista oprimat o l'intel·lectual jove: tot aquell que patia o necessitava la comprensió o l'esperança. Ell era un especialista a animar els que començaven, i ho feia, no per caritat, sinó, per damunt de tot, per la seua emocionada sensibilitat

davant l'obra d'art no reconeguda. A ell, mai no el van interessar els artistes triomfadors. Ni encara quan ens parlava dels grans mestres de l'art modern ens en citava l'èxit. Ell el que ens contava és com començaren la seua lluita, el seu patiment per arribar a fer l'obra. Això és el que l'emocionava i el que ens va transmetre. Jo diria que hi havia en ell encara un punt de romàntic i de bohèmia, i per això tenia un cert repèl davant el triomf, i alguna cosa d'això ens ha transmès a

alguns de nosaltres. Aquesta certa desconfiança davant l'èxit.

Aquest rector, ple d'alegria i sensibilitat, se'ns ha anat, com tants altres amics.

Un dia ens trucaren per telèfon i simplement ens digueren: Alfons Roig s'ha mort, i ja està. Jo sabia que estava malalt, ho sabia fa temps; després del primer avís, encara l'havia vist, però, més tard, ja no vaig voler-lo veure. Tal vegada perquè no volia trobar-se'l prim, fotut i sense alegria.

Aquest no era el nostre Alfons, l'Alfons que jo vull recordar, el de sempre: intel·ligent, gros, sensible, alegre i lúcid, ple de curiositat i de vida.

Ara espere que ja haurà arribat al seu cel i que allà no li prohibiran mai res; en primer lloc, menjar-se quan vulga una paella o dos ous fregits amb botifarrons. I també espere, i t'ho desitge Alfons amb tot el cor, que et permetesquen fer el teu tan desitjat viatge a Nova York, que per ben poc no arribares a fer des d'ací. □

